

Το 1948 στον αθλητισμό και το σήμερα

Ομιλία Νικόλα Νικόλα (Γραμματέα Επιτροπής Μορφωτικής Δράσης ΑΛΣ ΟΜΟΝΟΙΑ 1948) στην εκδήλωση «Όταν τους φέραν το χαρτί δεν σκύψανε κεφάλι – 1948, χρονιά ορόσημο στην ταξική πάλη, αλλά και στα αθλητικά πράγματα της Κύπρου»

Δημοσιογραφική Εστία, Λευκωσία

Τετάρτη 12/12/2018

«Όταν τους φέραν το χαρτί δεν σκύψανε κεφάλι». Αυτό επιλέξαμε ως τίτλο της σημερινής μας εκδήλωσης για το ιστορικό ορόσημο του 1948, όπως εκφράστηκε μέσα από το γνωστό τραγούδι του Χρίστου Κουρτελλάρη, τον οποίο θα έχουμε την ευκαιρία να απολαύσουμε στη συνέχεια με μια μουσική παρέμβαση.

Η ΟΜΟΝΟΙΑ 1948 δέχθηκε από την πρώτη στιγμή την έντονη πολεμική από όσους προώθησαν το ξεπούλημα-ιδιωτικοποίηση του ποδοσφαιρικού τμήματος του ΑΣΟΛ, το ξεπούλημα δηλαδή των ιδανικών που εκπροσωπεί το 1948 στα αθλητικά πράγματα του τόπου. Μια ολομέτωπη επίθεση λάσπης και ψεύδους με στόχο τον εκφοβισμό όλων όσων είδαν με συμπάθεια ή ακόμη και απλή ανοχή, το εγχείρημά μας. Είναι για αυτό το λόγο που ως Δ.Σ. θέλουμε να ευχαριστήσουμε θερμά τον Νίκο Περιστιάνη που μέσα σε αυτό το κλίμα αποδέχτηκε να μιλήσει στη σημερινή μας εκδήλωση. Χωρίς αυτό να σημαίνει ότι συμφωνεί ή διαφωνεί με το εγχείρημά μας, πρόκειται για την παρέμβαση ενός ακαδημαϊκού από τη δική του σκοπιά για ένα σημαντικό ιστορικό γεγονός.

Το 1948 στα αθλητικά πράγματα της Κύπρου είναι σημείο ορόσημο. Αλλά το 1948 είναι ευρύτερα χρονιά ορόσημο. Συχνά βλέπουμε, όπως και στα στιγμιότυπα από το ντοκιμαντέρ του ΡΙΚ που παρακολουθήσαμε, να αποδίδεται η δημιουργία των αριστερών σωματείων σε παρενέργεια της μεταφοράς του εμφυλιοπολεμικού κλίματος από την Ελλάδα. Φυσικά οι κοινωνικές διεργασίες είναι πάντοτε πολύ πιο περίπλοκες. Το 1948 αποτελούσε κορύφωση της ταξικής πάλης στην Κύπρο. Δεν ήταν κάτι στιγμιαίο. Ήταν η κορύφωση κοινωνικών διεργασιών μιας ολόκληρης δεκαετίας. Ήταν η κορύφωση του αντιαποικιακού αγώνα και των κοινωνικών και ταξικών αγώνων. Κομμουνιστές και εργατικό κίνημα είχαν τα ηνία σε όλους τους αγώνες του λαού μας, κερδίζοντας την υποταγμένη στους αποικιοκράτες δεξιά, ακόμη και σε αρχιεπισκοπικές εκλογές.

Οι τεράστιοι απεργιακοί αγώνες του 1948 βρήκαν αυτούς τους δυο κόσμους σε σύγκρουση. Από τη μια η εργατική τάξη (Ε/κ και Τ/κ εργάτες) κι από την άλλη αποικιοκράτες, εκκλησία και δεξιά, περιλαμβανομένων των απεργοσπαστικών λεγόμενων «νέων συντεχνιών» (σημερινή ΣΕΚ) και των φασιστών Χιτών του Γρίβα που από συνεργάτες των ναζί μετατράπηκαν σε συνεργάτες των Εγγλέζων ενάντια στο ΕΑΜ στην Αθήνα και στην Κύπρο και πάλι ως συνεργάτες των Εγγλέζων έγιναν η προμετωπίδα του απεργοσπαστισμού και των φασιστικών τραμπουκισμών κατά των απεργών. Η οργανωμένη ταξική πάλη των εργαζομένων κέρδισε αυτό το συνασπισμό αποικιοκρατών και ντόπιας ολιγαρχίας, κερδίζοντας μέσα από σκληρές μάχες τα βασικά αιτήματα των απεργιών του 1948 και συνθλίβοντας τη μαύρη αντίδραση των φασιστών Χιτών.

Οι μεγάλοι ταξικοί αγώνες του 1948 έγιναν από όλη την κυπριακή εργατική τάξη, Ε/κ και Τ/κ εργάτες. Το 1948 μεταλλωρύχοι, αμιαντωρύχοι και οικοδόμοι αντέδρασαν με μεγαλειώδης απεργίες ενάντια στην εξαθλίωση και την εκμετάλλευση που βίωναν από αποικιοκράτες, ξένο κεφάλαιο και ντόπια ολιγαρχία που εκπροσωπείτο από εκκλησία και απεργοσπαστική δεξιά.

Η αρχή έγινε στις 13 του Γενάρη του 1948 με την απεργία των μεταλλωρύχων οι οποίοι έβλεπαν την αμερικανικών συμφερόντων Κυπριακή Μεταλλευτική Εταιρεία να αρνείται κάθε διαπραγμάτευση με τους εργάτες έχοντας την πλήρη στήριξη των αποικιοκρατών. Επιχείρησαν να πνίξουν την απεργία με απεργοσπαστές, αστυνομική καταστολή και αξιοποίηση φασιστικής βίας. Οι «Νέες Συντεχνίες» (ΣΕΚ) στρατολογούν

πρόθυμα απεργοσπάστες και το εν Κύπρο παράρτημα των Χιτών του Γρίβα, με ορμητήριο τον Ολυμπιακό Λευκωσίας, απέδειξαν εκ νέου ότι ο φασισμός είναι βραχίονας των καπιταλιστών στην εξαπόλυση βίαιης τρομοκρατίας κατά των εργατών. Μια τρομοκρατία όμως που δεν άγγιξε το ταξικό κίνημα της Κύπρου, αφού όχι μόνο δεν έκανε πίσω, αλλά απάντησε με το ίδιο νόμισμα στους Χίτες.

Η εκκλησία κυκλοφόρησε εγκύκλιο ενάντια στους απεργούς και στήριξε πλήρως τις ενέργειες της ΣΕΚ, η οποία πέραν του απεργοσπαστισμού, παρότρυνε με ανακοίνωσή της τους αποικιοκράτες να μην μείνουν στην αστυνομία, αλλά να επιστρατεύσουν και τον βρετανικό στρατό για «να παταχθεί η κομμουνιστική αναρχία άπαξ και δια παντός». Στον αντίποδα οι απεργοί είχαν τη στήριξη της εργατικής τάξης και της φτωχής αγροτιάς, το ΑΚΕΛ και την ΠΕΟ. Και ενώ τότε η δεξιά κατηγορούσε την αριστερά και μόνο στα λόγια απέρριπτε τη συνεργασία με τους αποικιοκράτες, για άλλη μια φορά βρέθηκαν στο ίδιο χαράκωμα με τους Βρετανούς. Η εργατική τάξη έδωσε σκληρή μάχη και νίκησε ενάντια στην ξένη και ντόπια πλουτοκρατία, την απεργοσπασία της ΣΕΚ, τους παρακρατικούς τραμπουκισμούς των φασιστών της Χ, τους κατασταλτικούς μηχανισμούς των αποικιοκρατών και τους αφορισμούς της εκκλησίας.

Στις 3 του Μάρτη η επίθεση κατά των απεργών κλιμακώθηκε από αστυνομία, απεργοσπάστες και Χίτες, με τα δυο τελευταία να αποτελούν σε πολλές περιπτώσεις διπλή ιδιότητα προσώπων. Έγιναν πραγματικές μάχες σώμα με σώμα. Έγινε χρήση πραγματικών πυρών κατά των απεργών από τις αποικιοκρατικές δυνάμεις καταστολής με δεκάδες τραυματιές.

Στις 6 του Μάρτη η ΠΕΟ απάντησε με παναπεργία σε όλο το νησί. Οι απεργοί δεν κάνουν πίσω παρά την επανάληψη της βίας με δεκάδες τραυματισμούς στις 8 του Μάρτη. Τουλάχιστον 137 εργάτες απεργοί φυλακίστηκαν και δεκάδες άλλοι καταδικάστηκαν με πρόστιμο. Στο πλευρό τους οι λαϊκές μάζες με τεράστιες εργατικές διαδηλώσεις σε όλες τις πόλεις και οργανωμένη αλληλεγγύη για την επιβίωση των οικογενειών των απεργών. Τον Απρίλη ο Αμερικανός διευθυντής της ΚΜΕ εξαναγκάζεται να διαπραγματευτεί. Μετά από σκληρό απεργιακό αγώνα 121 ημερών, τον Μάη, ΚΜΕ και αποικιοκράτες αναγκάζονται να αποδεχτούν τα αιτήματα των εργατών, στη λογική που δεκαετίες προηγούμενα είχε προτάξει ο αντικομμουνιστής Ελευθέριος Βενιζέλος λέγοντας να δώσουμε μερικά δικαιώματα στους απεργούς εργάτες για να μην μας τα πάρουν όλα με επανάσταση. Οι μεταλλωρύχοι κέρδισαν αυξήσεις 33% κι άλλα δικαιώματα.

Στις 3 Αυγούστου άρχισε η απεργία των αμιανταρύχων που έληξε μετά από 29 μέρες και επίσης ήρθε αντιμέτωπη με την καταστολή. Πάνω από 60 εργάτες φυλακίστηκαν. Κέρδισαν αυξήσεις, πληρωμή υπερωριών για Κυριακές, επαναπρόσληψη απολυμένων και συνδικαλιστικά δικαιώματα.

Επίσης τον Αύγουστο του 1948 (26/8/1948) ξεκίνησε και η μεγάλη απεργία των οικοδόμων που ολοκληρώθηκε τον Δεκέμβρη και πάλι με νίκη των απεργών, αφού εργοδοσία και αποικιοκράτες εξαναγκάστηκαν να πάρουν μέτρα εξευμενισμού των απεργών. Τουλάχιστον 60 οικοδόμοι φυλακίστηκαν. 1.200 οικοδόμοι με τη στήριξη ολόκληρου του εργατικού και λαϊκού κινήματος κράτησαν την απεργία τους για 118 μέρες κερδίζοντας αυξήσεις σε μισθούς και εργοδοτική εισφορά στις κοινωνικές ασφαλίσσεις.

Στα δε αθλητικά πράγματα, ενώ η ολιγαρχία έλεγχε πλήρως τους γυμναστικούς συλλόγους και την πλειοψηφία των σωματείων, ταρακουνήθηκε από τη δημιουργία αριστερών αθλητικό-μορφωτικών συλλόγων στα προάστεια και στην ύπαιθρο, μια προσπάθεια που άρχισε στα τέλη της δεκαετίας του '30 από το παράνομο ΚΚΚ και εντάθηκε από το ΑΚΕΛ που κατά κάποιο τρόπο το διαδέχθηκε στη δεκαετία του '40. Η ίδια η ίδρυση του ΑΚΕΛ (που συνυπήρχε ως νόμιμο κόμμα με το παράνομο ΚΚΚ μέχρι το 1944) οδήγησε στη δημιουργία του δεξιού ΚΕΚ, ιδρυτικό μέλος του οποίου ήταν και ο τότε πρόεδρος του Αποελ, ενώ στην Αμμόχωστο στεγαζόταν στο οίκημα της Ανόρθωσης μέχρι το 1949.

Μέσα σε αυτό το κλίμα, μοναδικός στόχος της ντόπιας ολιγαρχίας ήταν να αντεπιτεθεί για να επανακτήσει την πλήρη ηγεμονία στην κυπριακή κοινωνία, την οποία έχασε στη δεκαετία του '40 από την κομμουνιστική αριστερά. Εδώ είναι που εισάγεται το εμφυλιοπολεμικό κλίμα από την Ελλάδα. Αλλά όπως εξηγήσαμε, δεν πρόκειται για μια απλή εισαγωγή-αντιγραφή. Οι κοινωνικές διεργασίες έφεραν αυτή την εξέλιξη. Άλλωστε αν αυτό ήταν απλή αντιγραφή θα επισυνέβαινε από τα προηγούμενα δυο έτη.

Ο πόλεμος ενάντια στους κομμουνιστές είναι ολοκληρωτικός από αποικιοκράτες, εκκλησία και αστική τάξη. Η κυπριακή κοινωνία είναι το 1948 κάθετα μοιρασμένη σε αριστερά και δεξιά. Σε κάθε πτυχή της ζωής. Από τα καφεκοπτεία μέχρι τα οινοποιεία. Ο αθλητισμός δεν μπορούσε να μείνει εκτός. Και άρχισαν από εκεί που ήταν πανίσχυροι, το στίβο και τους Γυμναστικούς Συλλόγους. Αν όμως η διάσπαση του 1948 έμενε στο στίβο, τώρα θα την γνώριζαν μόνο μερικοί εξειδικευμένοι ιστορικοί...

Οι Γυμναστικοί Σύλλογοι ήταν πλήρως ελεγχόμενοι από την αστική τάξη και τη δεξιά ηγεσία, με εξαίρεση τον ΓΣ Κινύρα της Πάφου. Η σύγκρουση στα αθλητικά πράγματα ξεκίνησε στην Αμμόχωστο από ΓΣΕ και Ανόρθωση από τον Φλεβάρη του 1948 με απαγορεύσεις για αριστερούς αθλητές και μάλιστα παγκυπριονίκες. Στις αρχές του Μάρτη ιδρύεται από τους περιθωριοποιημένους προοδευτικούς αθλητές η Νέα Σαλαμίνα.

Πριν τους Παγκύπριους Αγώνες του Μάη, όλοι οι ΓΣ πλην του Κινύρα απαίτησαν από αθλητές και μέλη τους να υπογράψουν δημόσια δήλωση «εθνικοφρόνων φρονημάτων», καταδίκης των ανταρτών του Δημοκρατικού Στρατού Ελλάδας (ΔΣΕ) και αφοσίωσης στο Βασιλιά των Ελλήνων. Ο Κινύρας αποκλείστηκε από τους Παγκύπριους Αγώνες και διαγράφηκε από τον ΣΕΓΑΣ ως «κέντρο σλαβοκομμουνιστικής προπαγάνδας» και η δεξιά ίδρυσε προς αντικατάσταση τον ΓΣ Κόροιβος... Δεκάδες αθλητές διαμαρτυρήθηκαν και απείχαν από τους Παγκύπριους Αγώνες όπου αντί 200, τελικά συμμετείχαν μόνο 51 αθλητές.

Οι απέχοντες διαγράφηκαν και τους απαγορεύτηκε ακόμη και η προπόνηση στα γήπεδα των Γυμναστικών Συλλόγων. Αντίστοιχα έπραξαν στη συνέχεια και τα ποδοσφαιρικά σωματεία, με εξαίρεση την ΑΕΛ, αλλά προϋπήρχε στη Λεμεσό ο ΑΜΟΛ (Αθλητικός Μουσικός Όμιλος Λεμεσού) που είχε ιδρυθεί το 1943 ως προοδευτικός αθλητικό-μορφωτικός σύλλογος και ο οποίος μετονομάστηκε το 1951 σε Ανταίο. Ο ΑΜΟΛ-Ανταίος είναι η μόνη ομάδα που αγωνίστηκε και στις τρεις ποδοσφαιρικές ομοσπονδίες που δημιουργήθηκαν στην Κύπρο (ΚΟΠ, ΠΑΟΚ, ΚΕΠΟ), πέραν φυσικά της τ/κ ομοσπονδίας.

Η ΑΕΛ, ενδεχομένως και ο Άρης χωρίς να είμαι σίγουρος, ήταν η μόνη ομάδα που δεν παραβίασε το καταστατικό της για πολιτική ανάμειξη και δεν είχε συμμετοχή στα γεγονότα του 1948. Αποδεικνύοντας ότι υπήρχε, παρά τις ασφυκτικές πιέσεις και εκβιασμούς, τρόπος για μη ανάμειξη στα πολιτικά ζητήματα. Ότι αντίθετα με τους ΓΣ, όπου υπήρξε διαγραφή του Κινύρα, στην ΚΟΠ παρά τους φασιστικούς εκβιασμούς δεν υπήρξαν διαγραφές και υπήρχε άλλος δρόμος όπως δείχνει το παράδειγμα της ΑΕΛ. Αποδεικνύεται έτσι ότι ήταν επιλογή του Αποελ να αποστείλει το τηλεγράφημα και να ζητήσει από παίκτες του να γίνουν δηλωσίες.

Για την ιστορία σημειώνουμε ότι ο Ανταίος εντάχθηκε το 1953 στη Β' Κατηγορία της ΚΟΠ όπου αγωνίστηκε μέχρι το 1956-57, όταν και έκλεισε το ποδοσφαιρικό του τμήμα. Έκλεισε γιατί η ποδοσφαιρική του ομάδα έγινε η ομάδα της ΑΕΛ. Πως; Τότε αποχώρησαν από την πρωταθλήτρια ΑΕΛ 22 παίκτες λόγω κόντρας τους με τη διοίκηση και κινδύνευε με διαβάθμιση και η ομάδα του Ανταίου μεταφέρθηκε στην ΑΕΛ, ενώ ο Ανταίος έμεινε ως σωματείο χωρίς ποδοσφαιρική δράση μέχρι το 1963 όταν ενοποιήθηκε με τον Πανελλήνιο Λεμεσού δημιουργώντας την ΕΠΑΛ που το 1971 απορροφήθηκε από τον Άρη. Αξίζει να σημειωθεί ότι ο Πανελλήνιος θα μπορούσε να βρίσκεται σήμερα στη θέση του Απόλλωνα που ιδρύθηκε το 1954 στα πλαίσια της προετοιμασίας της ΕΟΚΑ, αφού τότε οι 22 αποχωρήσαντες από την ΑΕΛ παίκτες προσπάθησαν να ενταχθούν σε αυτή την ομάδα της Β' Κατηγορίας, όμως δεν τους δέχθηκε. Τους δέχθηκε ο Απόλλωνας που κέρδισε το πρωτάθλημα και την άνοδο στην Α' Κατηγορία... Έτσι εξηγούνται και οι πολιτικοί διαχωρισμοί στον αθλητισμό στη Λεμεσό όπου δεν υπήρξε διάσπαση το 1948.

Από τον Μάρτη μέχρι τον Ιούνιο του 1948 ξεπήδησαν κατά σειρά η Νέα Σαλαμίνα, η Αλκή, ο Ορφέας και η ΟΜΟΝΟΙΑ, από τις τάξεις όσων δεν έσκυψαν το κεφάλι στο φασιστικό εκβιασμό και αρνήθηκαν να υπογράψουν δήλωση ιδεολογικών φρονημάτων. Φυσικά εμείς θα σταθούμε ιδιαίτερα στις συνθήκες που οδήγησαν στην ίδρυση του ΑΣΟΛ. Στις 23 του Μάη 1948 η διοίκηση του Αποελ, με την ευκαιρία των Πανελληνίων Αγώνων Στίβου, απέστειλε στο ΣΕΓΑΣ τηλεγράφημα ευχόμενος «όπως τερματισθεί η εθνοκτόνος ανταρσία». Επρόκειτο για ξεκάθαρη κομματική τοποθέτηση που παραβίαζε και το καταστατικό του σωματείου που απαγόρευε την ανάμειξη του στα πολιτικά. Προκλητικά δε οι διοικούντες του Αποελ ισχυρίστηκαν ότι δεν ήταν κομματική τοποθέτηση αλλά «εθνικό καθήκον»! Στο τηλεγράφημα ενάντια στην πάλη του ΔΣΕ αντέδρασαν αθλητές του σωματείου επικρίνοντας την αποστολή του.

Ας δούμε κάποια όμως χαρακτηριστικά δημοσιεύματα από τη δεξιόφρονη εφημερίδα «Νέος Κυπριακός Φύλαξ» που δίνουν το στίγμα του φασισμού της εποχής:

26 του Μάη: «Το τηλεγράφημα του ΑΠΟΕΛ προς τον ΣΕΓΑΣ εις το οποίον χαρακτηρίζεται η ανταρσία ως “εθνοκτόνος” επροκάλεσε την μήνιν των κομμουνιστικών εφημερίδων και 5-6 κομμουνιστών ποδοσφαιριστών οι οποίοι ετοιμάζουν ανταρσίαν και δη εις τας παραμονάς της μεγαλύτερας ποδοσφαιρικής συναντήσεως της περιόδου. Το ΔΣ του ΑΠΟΕΛ ε γνώριζε βέβαια τας συνήθειας του τηλεγραφήματος αλλά δεν εδίστασε να το

αποστείλη. Διπλά λοιπόν συγχαρητήρια αξίζουν στο ΑΠΟΕΛ. Όσον δια τους 5-6 κομμουνιστάς ποδοσφαιριστάς του, δεν έχουμε παρά να τους επαναλάβωμεν όσα είπαμεν διά τους ομοϊδεάτας των άλλων συλλόγων. ΟΞΩ από τα γήπεδα μας. Κάμετε δικά σας και φροντίστε να υπαχθήτε στην Ρωσικήν Ομοσπονδίαν Ποδοσφαίρου. Εις τα δικά μας γήπεδα θα μπαίνουν μόνον εκείνοι που σκέπτονται ως Έλληνες και όχι εκείνοι που εξυμνούν τους προδότας».

27 του Μάη: «Η πραγματικότητα είναι μία. Μερικοί ποδοσφαιρισταί το πολύ-πολύ 5 ή 6 εστασίασαν ή θα στασιάσουν. Απλώς δηλαδή θα προτρέξουν και θα προκαλέσουν την αποβολήν των ενωρίτερον από ότι αυτή θ' απεφασίζετο. Και αναμφισβητήτως θα απεφασίζετο διότι ένα σωματείον όπως το ΑΠΟΕΛ δεν ημπορούσε να ανεχθή μεταξύ των μελών του κήρυκας των προδοτικών αντιλήψεων του Σλαυόδουλου Μάρκου. Στο ποδοσφαιρικό αγώνα της Κυριακής το ΑΠΟΕΛ θα κατέλθη με ασθενεστέραν σύνθεσιν. Παρά να κερδίση με τον Τσιαλήν και τον Λυμπουρή καλύτερα να χάση χωρίς αυτούς».

28 του Μάη: «Οι κομμουνισταί αθληταί δεν έχουν θέσιν μέσα εις τα σωματεία. Θα συρρεύσωμεν μεθαύριον εις το γυμναστήριον δια να χειροκροτήσωμεν την ομάδα του ΑΠΟΕΛ είτε κερδίσει, είτε χάσει εάν εις αυτήν ΔΕΝ θα συμπεριλαμβάνωνται, οι κομμουνισταί ποδοσφαιρισταί. Όταν η ομάς του ΑΠΟΕΛ κατέλθη στο γήπεδον χωρίς αυτούς θα έχη κερδίσει μιαν μεγαλειώδη νίκην. Και προ παντός περί αυτής της νίκης πρόκειται».

29 του Μάη: «Το ζήτημα της εκκαθαρίσεως των σωματείων από τους κομμουνιστάς δεν είναι "ενδοσωματειακόν". Είναι Πολιτικόν ευρυτάτης σημασίας. Αποτελεί μέρος του αντικομμουνιστικού αγώνος δηλαδή μέρος του Εθνικού αγώνος. Διότι πρωταρχική προϋπόθεσις επιτυχίας του εθνικού αγώνος είναι η εξαφάνισις του κομμουνισμού».

Ας δούμε πως περιγράφονταν τότε τα γεγονότα μέσα από τις γραμμές της εφημερίδας του ΑΚΕΛ, «Δημοκράτης» της 1ης του Ιούνη του 1948: «Σχετικά με τα τελευταία αντιαθλητικά γεγονότα του Αποελ πληροφορούμαστε τις πιο κάτω λεπτομέρειες: Η επιτροπή του Αποελ συνεδρίασε την Πέμπτη και Παρασκευή. Στη συνεδρίαση κλήθηκαν οι ποδοσφαιριστές Τσιαλής (σ.σ. Αγησίλαος Τσιαλής), Γωγάκης (σ.σ. Γωγάκης Καραγιάννης), Χ' Βασιλείου και Γ. Χριστοδούλου (σ.σ. Γεώργιος Χριστοδούλου) και τους ζητήθηκε να υπογράψουν δήλωση που να εκφράζουν τη λύπη τους για τη στάση τους έναντι της Επιτροπής. Οι αθλητές όμως αυτοί αρνήθηκαν κατηγορηματικά να υπογράψουν δήλωση και έτσι απεβλήθηκαν για 3 μήνες. Για τον Κ. Λύμπουρη (σ.σ. Κώστα Λυμπουρή) πληροφορούμαστε πως αποβλήθηκε για πάντα για προηγούμενες... πράξεις του. Πληροφορούμαστε επίσης πως εξασκήθηκε

πίεση στους υπόλοιπους αθλητές που κατέκριναν το ΔΣ του Αποελ. Στους αθλητές αυτούς τέθηκε έμμεσα ζήτημα δουλιάς και έτσι αναγκάστηκαν να υποχωρήσουν».

Οι φασιστικές ενέργειες έφεραν έτσι σειρά αθλητών εκτός του Αποελ. Αξίζει να σημειώσουμε ότι από το Αποελ αποχώρησαν κι εντάχθηκαν στην ΟΜΟΝΟΙΑ και οι ποδοσφαιριστές Τάκης Σκαλιώτης και Ανδρέας Καριόλου, αλλά και ολόκληρη η ομάδα του χόκει.

Στις 4 του Ιούνη 1948 συγκροτήθηκε υπό τον δημοτικό σύμβουλο Λευκωσίας Δρ Ματθαίο Παπαπέτρου πλατιά σύσκεψη αθλητών και φιλάθλων στον «Παρνασσό» όπου ιδρύθηκε νέο σωματείο.

Εκλέχθηκε προσωρινή επιτροπή για την σύνταξη του καταστατικού και την σύντομη εγγραφή του νέου αθλητικού σωματείου της Λευκωσίας. Η επιτροπή αποτελέστηκε από τους Ματθαίο Παπαπέτρου, Γεώργιο Θεοχαρίδη, Σταύρο Συρίμη, Μίκη Τσαγγαρίδη, Τάκη Πίττα, Γεώργιο Λαδά και Κώστα Καλησπέρα. Η πρώτη τακτική γενική συνέλευση έγινε στις 17 Ιούνη το 1948 όπου εγκρίθηκε το καταστατικό και δόθηκε στο σωματείο το όνομα του συλλόγου, «ΑΘΛΗΤΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΟΜΟΝΟΙΑ ΛΕΥΚΩΣΙΑΣ» (ΑΣΟΛ).

Η πρώτη ενδεκάδα της Ομόνοιας όπως εμφανίστηκε στις 31 Οκτωβρίου 1948 στο γήπεδο «Γκόουλ». Στην πίσω σειρά οι ποδοσφαιριστές της Ομόνοιας (από αριστερά Χαϊτζάκ, Ρομπέρ, Σκαλιώτης, Λυμπουρής, Γωγάκης, Τσιαλής, Χαμπής, Ντικράν, Καρυόλου, Ταλιάνος. (Ο Κκιλής δεν διακρίνεται) και στην πρώτη οι ποδοσφαιριστές του ΑΜΟΛ

Τον Ιούλη οι ΓΣ που ήταν ιδιοκτήτες των γηπέδων αποφάσισαν από κοινού τον αποκλεισμό από τα γήπεδα τους της ΟΜΟΝΟΙΑΣ, της Νέας Σαλαμίνας, του ΑΜΟΛ, της Αλκής, της Αθλητικής Ένωσης Λαϊκών Οργανώσεων Λεμεσού και όλων των αθλητικών ομάδων της

ΑΟΝ (προκάτοχος της ΕΔΟΝ), του ΕΑΣ και των Μορφωτικών Συλλόγων Κύπρου... Η απόφαση ήταν ότι τα γήπεδα θα παραχωρούνταν μόνο στα σωματεία που «σκέπτονται και δρουν ελληνοπρεπώς»! Προτάσεις όμως για αποκλεισμό Τ/κ και Λατίνων απορρίφθηκαν... Ως απάντηση στους αποκλεισμούς των γηπέδων και των αγώνων, η ΑΟΝ διοργάνωνε από το 1949 δικούς της παγκύπριους αγώνες στίβου με μεγαλύτερη συμμετοχή από τους επίσημους. Στο ποδόσφαιρο οι αποκλεισμοί έφεραν στις 5 του Δεκέμβρη του 1948 τη δημιουργία της Κυπριακής Ερασιτεχνικής Ομοσπονδίας Ποδοσφαίρου (ΚΕΠΟ). Αξίζει να σημειωθεί ότι οι διαδικασίες προς τη σύσταση της ΚΕΠΟ, οδήγησαν την ΚΟΠ να υποβάλει αίτηση ένταξης στη FIFA, πετυχαίνοντας με την έγκρισή της να αναγνωριστεί διεθνώς ως η ποδοσφαιρική αρχή της Κύπρου. Η ΚΕΠΟ ιδρύθηκε στο οίκημα του ΑΣΟΛ στην οδό Ξάνθης Ξενιέρου και σε αυτή συμμετείχαν όλα τα προοδευτικά σωματεία που ιδρύθηκαν το 1948 (ΟΜΟΝΟΙΑ, Νέα Σαλαμίνα, Αλκή, Ορφέας, Αθλητικός Σύλλογος Κερύνειας) καθώς και οι ΑΜΟΛ και Νέος Αστéρας Μόρφου. Από τα πέντε πρωταθλήματα και κύπελλα που διοργάνωσε η ΚΕΠΟ, η ΟΜΟΝΟΙΑ κατέκτησε 4 ντάμπλ και 1 κύπελλο ενώ 1 πρωτάθλημα κατέκτησε ο Ανταίος Λεμεσού το 1953.

Παρέλαση στο δημοτικό στάδιο Αμμοχώστου πριν την έναρξη της περιόδου

Η δημιουργία των προοδευτικών συλλόγων του 1948 και τα πρωταθλήματα της ΚΕΠΟ δεν συνιστούσαν μόνο αποτυχία των φασιστικών απειλών για ιδεολογική υποταγή των αθλητών, αλλά και νίκη των προοδευτικών αθλητών που δεν υπέκυψαν στους εκβιασμούς. Μια νίκη που κορυφώθηκε με την έντονη λαϊκοποίηση του αθλητισμού, αλλά και της μορφωτικής δράσης. Ιδιαίτερα η ΟΜΟΝΟΙΑ αγκαλιάστηκε από τις λαϊκές μάζες ανά το παγκύπριο, ξεπερνώντας τα όρια της Λευκωσίας και κάνοντας από τα πρώτα χρόνια πράξη το «έδρα μας όλη η Κύπρος». Είναι ενδεικτικό το γεγονός ότι τα γήπεδα της ΚΕΠΟ πλημμύριζαν από κόσμο, την ώρα που ερήμωναν τα γήπεδα των Γυμναστικών Συλλόγων που χρησιμοποιούνταν από τα σωματεία της ΚΟΠ. Ακριβώς αυτή η μαζικότητα ήταν που εξανάγκασε την ΚΟΠ μετά από μια πενταετία να μπει σε συζήτηση για ενοποίηση την οποία επιδίωκαν τα προοδευτικά σωματεία. Όμως η ενοποίηση του 1953 ήταν ψευδεπίγραφη, καθώς δεν αφορούσε όλα τα σωματεία της ΚΕΠΟ, ενώ ουδέποτε υπήρξε ισοτιμία εντός της ΚΟΠ. Μέχρι και σήμερα η εύνοια για τα δεξιά-εθνικόφρονα σωματεία είναι ακρογωνιαίος λίθος για τη λειτουργία της ΚΟΠ που ελέγχεται πλήρως από την αστική τάξη και το σημερινό της βασικό κόμμα. Τότε ήταν το ΚΕΚ, σήμερα είναι ο ΔΗΣΥ.

Τα μέλη της ΚΕΠΟ και η Αριστερά ήταν υπέρ της ενοποίησης. Η πρώτη αθλητική εφημερίδα, η «Αθλητική» που άρχισε να κυκλοφορεί το Δεκέμβρη του 1952 άρχισε εκστρατεία υπέρ της ενοποίησης, αντιμετωπίζοντας ολομέτωπη επίθεση από την ΚΟΠ. Στην «Αθλητική» έγιναν δηλώσεις από ξένους προπονητές ομάδων της ΚΟΠ υπέρ της ενοποίησης. Η ΚΟΠ αντέδρασε με μένος καταδικάζοντας τις δηλώσεις αυτές ως «αντίθετες με το πνεύμα της Ομοσπονδίας». Όμως μέχρι το καλοκαίρι του 1953 ακόμη όλοι σχεδόν οι ποδοσφαιρικοί παράγοντες είδαν την αναγκαιότητα της ενοποίησης. Όταν αυτή επιτεύχθηκε, όπως σημειώσαμε ήταν ψευδεπίγραφη. Η ΚΟΠ ενέκρινε την ένταξη ΟΜΟΝΟΙΑΣ, Νέας Σαλαμίνας και Ανταίου, αλλά απέρριψε την ένταξη Αλκής, Ορφέα και Νέου Αστέρα Μόρφου. Με καταστατικές προφάσεις, ισχυρίστηκαν ότι μόνο μια ομάδα μπορούσε να ενταχθεί στην Α' κατηγορία. Οι ομάδες της ΚΕΠΟ για να επιτευχθεί η ενοποίηση το αποδέχτηκαν και μετά από ειδική συνεδρία της ΚΕΠΟ αποφασίστηκε να ενταχθεί στην Α' κατηγορία η ΟΜΟΝΟΙΑ και στη Β' κατηγορία Νέα Σαλαμίνα και Ανταίος. Αλκή και Ορφέας έγιναν δεκτή τελικά στη Β' Κατηγορία την επόμενη χρονιά. Ο Νέος Αστέρας Μόρφου ουδέποτε έγινε δεκτός στην ΚΟΠ και έμεινε στο αγροτικό ποδόσφαιρο, με τη διάδοχη ομάδα της, την ΑΕΜ Μόρφου (Αθλητική Ένωση Μόρφου) να εντάσσεται στη Β' Κατηγορία της ΚΟΠ το 1968, όπου αγωνίστηκε μέχρι το 1984. Μετά από μερικά χρόνια σε

Γ' και Δ' κατηγορία η ΑΕΜ έκλεισε το ποδοσφαιρικό της τμήμα το Δεκέμβρη του 1991. Πέραν των γνωστών μέχρι σήμερα σωματείων της ΚΕΠΟ, και αφού έχουμε ήδη αναφερθεί στην πορεία του Ανταίου, ο Αθλητικός Σύλλογος Κερύνειας (Α.Σ.Κ.) που ιδρύθηκε το 1948 σε μια πόλη που δεν διέθετε ποδοσφαιρική ομάδα, ουδέποτε κατάφερε να συμμετάσχει στις ποδοσφαιρικές διοργανώσεις της ΚΕΠΟ και το 1950 διέλυσε το ποδοσφαιρικό τμήμα. Η Αλκή Λάρνακας ανέστειλε τη λειτουργία του ποδοσφαιρικού της τμήματος το Μάη του 2014 λόγω οικονομικών και το ίδιο διάστημα έγινε προσπάθεια αντικατάστασής της μέσα από την μετονομασία της ΟΜΟΝΟΙΑΣ Ορόκλινης που είχε ιδρυθεί το 1979 σε Αλκή Ορόκλινης.

Εν έτη 1948, για να απαγορεύσει η δεξιά την είσοδο στα γήπεδα σε αριστερούς αθλητές μας είπαν «ανθέλληνας». Αλήθεια ποιος είναι ο ανθέλληνας; Εκείνος που αγωνιζόταν για την απελευθέρωση του ελληνικού λαού από τις ξένες εξαρτήσεις που του φορτώθηκαν μετά την απελευθέρωση από τους ναζί κατακτητές μέσα από την εποποιία της αντίστασης του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ με πρωτεργάτη το ΚΚΕ ή εκείνος που υπηρετούσε τα ξένα συμφέροντα του υποτελούς σε αμερικανικό και βρετανικό ιμπεριαλισμό, μοναρχοφασισμού αντί τα συμφέροντα του ελληνικού λαού; Απαγορεύσεις που επιβλήθηκαν τότε με πρόφαση την «ελληνοπρέπεια».

Την ίδια ώρα δεν έμπαινε τέτοιο θέμα για τα τ/κ σωματεία!

Πρέπει να τονιστεί ότι στην αντιπαράθεση του 1948 τα τ/κ σωματεία που ελέγχονταν από την αντίστοιχη τ/κ σοβινιστική ηγεσία, στήριξαν πλήρως τις ενέργειες της ΚΟΠ ενάντια στα νέα αριστερά σωματεία. Άλλωστε η ακροδεξιά των δυο κοινοτήτων πάντα τα έβρισκε στον αντικομμουνισμό, με σχεδόν ταυτόχρονες δολοφονίες αριστερών Κυπρίων. Στα χρόνια που ακολούθησαν η τ/κ ακροδεξιά με βία επιδίωξε να επιβάλλει τις διχοτομικές πρακτικές της, περιλαμβανομένου φυσικά και του αθλητισμού. Η στοχοποίηση της συνεργασίας Ε/κ και Τ/κ άγγιζε και τα αθλητικά πράγματα. Εξού και μόλις ένας Τ/κ αγωνίστηκε με τη φανέλα της ΟΜΟΝΟΙΑΣ εν μέσω απειλών και αντίξωων συνθηκών. Μάλιστα όταν άλλος Τ/κ ποδοσφαιριστής θα έκανε μεταγραφή στην ΟΜΟΝΟΙΑ οι απειλές της ΤΜΤ τον απέτρεψαν. Απειλές που έκαναν αναφορά σε «διπλή προδοσία», αφού όπως προκλητικά του υποβλήθηκε, όχι μόνο θα αγωνιζόταν «σε ελληνική ομάδα», αλλά και σε «κομμουνιστική ομάδα»...

Πρέπει να τονιστεί επίσης ότι πέραν της ΚΟΠ, τα ίδια ίσχυσαν και στην ΠΑΟΚ, η οποία είχε ιδρυθεί το 1947 από Ανόρθωση, ΕΠΑ, ΠΟΛ και Τσετίν Καγιά που αντιδρούσαν στην από τότε εύνοια της ΚΟΠ υπέρ του Αποελ. Με τα γεγονότα του 1948, η ΠΑΟΚ που διοργάνωσε μόνο ένα πρωτάθλημα, απέβαλε από τις τάξεις της τον ΑΜΟΛ Λεμεσού ως «κομμουνιστική παραφυάδα». Με την ψήφο και της Τσετίν Καγιά. Ο ΑΜΟΛ εντάχθηκε στην ΚΕΠΟ και τα ε/κ σωματεία της ΠΑΟΚ επανεντάχθηκαν στην ΚΟΠ, όπου δεν έγινε δεκτή η Τσετίν Καγιά, η οποία συνενώθηκε το 1949 με το ιδρυτικό μέλος της ΚΟΠ, την Τουρκική Λέσχη Λευκωσίας, δημιουργώντας μια ισχυρή τ/κ ομάδα με το όνομα Τουρκική Αθλητική Ένωση Τσετίν Καγιά (σκληρή πέτρα).

Τα τ/κ σωματεία εκδιώχθηκαν από την ΚΟΠ το 1955, σε ακόμη μια καταστροφική διάσπαση από την ε/κ δεξιά που χαροποίησε την τ/κ δεξιά που άρπαξε την ευκαιρία να περάσει τη διχοτομική πολιτική της και στο ποδόσφαιρο δημιουργώντας την Τ/κ Ομοσπονδία Ποδοσφαίρου. Η μόνη αντίδραση ενάντια στον αποκλεισμό των Τ/κ από τα γήπεδα τον Οκτώβρη του 1955 ήρθε από το ΑΚΕΛ.

Εδώ χρειάζεται να ανοίξουμε μια παρένθεση. Επειδή έχουμε μαζί μας νεαρό κόσμο και εξόσον έχω αντιληφθεί κάποιοι έχουν λανθασμένη εικόνα για το συγκεκριμένο θέμα, οφείλουμε να κάνουμε μια διευκρίνιση. Το ΑΚΕΛ του 1948 και των μετέπειτα δεκαετιών ουδεμία σχέση έχει με το κόμμα που έχει καταντήσει σήμερα εξ υπαιτιότητας της ηγεσίας του. Το ΑΚΕΛ που έκτισε μαζί με το λαό, με πρώτους και καλύτερους τους κομμουνιστές,

μια πανίσχυρη ΟΜΟΝΟΙΑ, ήταν ζωντανό ταξικό κίνημα που είχε επαφή με την εργατική τάξη και ήταν πραγματικά πρωτοπόρο στους αγώνες της. Ήταν κόμμα με ένα λαϊκό κίνημα πραγματικά λαϊκό που ούτε καν να διανοηθεί δεν θα μπορούσε ότι μια μέρα οι διάδοχοι του θα επαγγέλλονταν την «κοινωνική ειρήνη» εν μέσω μάλιστα ολομέτωπης επίθεσης της κεφαλαιοκρατίας ελέω της βαθιάς καπιταλιστικής κρίσης.

Ήταν κόμμα κομμουνιστικό, κόμμα ταξικό, κόμμα αντι-ιμπεριαλιστικό. Όχι ένα σοσιαλδημοκρατικό απόκομμα. Ήταν κόμμα που δεν θα αποδεχόταν τον ισχυρισμό «δεν υπάρχει άλλη εναλλακτική», αντίθετα με όσους ξεπούλησαν υπό αυτό το νεοφιλελεύθερο σύνθημα το ποδοσφαιρικό τμήμα του ΑΣΟΛ.

Πάντοτε υπάρχουν εναλλακτικές. Πίσω στο 1948 αν επικρατούσε η ίδια λογική, τότε δεν θα υπήρχε καν η ΟΜΟΝΟΙΑ και τα άλλα αριστερά σωματεία. Ο Λυμπουρής, ο Τσιαλής και οι συντρόφοι του θα έσκυβαν το κεφάλι στο φασισμό και θα υπέγραφαν. Όχι μόνο δημιούργησαν νέα ομάδα, αλλά και νέα ομοσπονδία για να παίξουν ποδόσφαιρο. Μια απάντηση σε όσους, με αριστερό προσωπείο μάλιστα, επαγγέλονται το There is no Alternative, γνωστότερο ως TINA. Και η μεγαλύτερη τους τιμωρία είναι ότι ακολουθώντας το θατσερικό TINA για τον ΑΣΟΛ, δυστυχώς το περνούν στην κοινωνία και ως θέση της ροζ «αριστεράς». Γιατί ήδη η δεξιά το έχει μπαντιέρα. Να ποιοι είναι δούρειοι ίπποι της δεξιάς... Εμείς δώσαμε την απάντηση μας σε όσους μας είπαν εντός του ΑΣΟΛ There is No Alternative. Απαντούμε με μια ομάδα από το λαό για το λαό, όπως είναι το σύνθημά μας και έχει ήδη μελοποιηθεί και μεταφερθεί στιχουργικά στο αντίστοιχο τραγούδι των Las Manzanas Podridas που περιλήφθηκε στο βίντεο – αφιέρωμα που άνοιξε την εκδήλωσή μας. Εναλλακτικές υπήρχαν και το γνώριζαν. Χωρίς να αλλάξουμε δρόμο και όχημα. Το πρόβλημα δεν ήταν ούτε ο δρόμος, ούτε το όχημα, αλλά ο οδηγός... Η ΟΜΟΝΟΙΑ με ένα Lada ή ένα Yugo κέρδιζε απανωτά γκραν πρι. Ο οδηγός είχε στιβαρά χέρια και παρά τον ερασιτεχνικό χαρακτήρα του ήταν πολύ πιο επαγγελματίας από τους «επαγγελματίες» που ακολούθησαν.

Ως σωματείο η ΟΜΟΝΟΙΑ πρωτοπορούσε για δεκαετίες.

Πρώτη έκανε προετοιμασία στο εξωτερικό, αλλά και περιοδείες φιλικών παιχνιδιών σε σοσιαλιστικές χώρες.

Πρώτη έφερε ξένους παίκτες με παρουσία σε Μουντιάλ μάλιστα.

Πρώτη αξιοποίησε ως ακαδημίες τα λαϊκά αριστερά σωματεία ανά το παγκύπριο.

Πρώτη δημιούργησε δικό της αθλητικό κέντρο μέσα από εθελοντική εργασία, ασχέτως του ότι χάθηκε με το δίδυμο ΝΑΤΟϊκό έγκλημα του 1974 και παραμένει στις κατεχόμενες από την Τουρκία περιοχές. Και αυτό έχει τη δική του σημασία, αφού μέσα από τη διαδικασία ξεπουλήματος-ιδιωτικοποίησης του ποδοσφαιρικού τμήματος του ΑΣΟΛ είδαμε ξενδιάντροπα να λαιδορεύεται ο εθελοντισμός, που υπήρξε ακρογωνιαίος λίθος των αριστερών σωματείων (και όχι μόνο) και η λεγόμενη τεννέκκα...

Αντί να βελτιώσουμε και να αναβαθμίσουμε το όχημα μας το αφήσαμε να φθαρεί. Και ενώ μπορούσαμε ακόμη και την υστάτη να αλλάξουμε εξαρτήματα, κάποιιοι επέλεξαν να πωλήσουν το όχημα, διατηρώντας μάλιστα τον ίδιο ανίκανο οδηγό. Το ΜΟΤ θα το περνούσαμε, όπως απέδειξαν το πρόγραμμα και τα επιχειρήματα της «Πορείας Αλλαγής» και διατηρώντας το ίδιο σασί θα μπορούσαμε να αναβαθμίσουμε το όχημα μας για να κερδίσει ξανά σειρά γκραν πρι.

Αντ' αυτού ο ανίκανος οδηγός επέλεξε να πωλήσει το όχημα και να συνεχίσει να το οδηγεί, νομίζοντας ότι έγινε χωρίς καμιά μετατροπή Ferrari. Ούτε καν ρέπλικα από πολυστερίνη δεν έγινε, αλλά ακόμη και αν δεκτούμε ότι έγινε Ferrari, δεν είναι το δικό μας όχημα, είναι ξένο προς τον πράσινο λαό και αυτό έχει τη μεγαλύτερη σημασία. Είτε πετύχει αγωνιστικά, είτε ως υπερπολυτελής κούρσα οδηγούμενη από ανίκανους συγκρουστέι μετωπικά και μετατραπεί σε παλιοσίδερα...

Εμείς από την άλλη επιλέξαμε το δύσκολο δρόμο. Αυτό που μας έταξαν οι πρωτοπόροι του 1948. Της αντίστασης και της πάλης. Εν μέσω πολέμου και λάσπης κτίσαμε το δικό μας custom αγροτικό φορτηγό που μέσα από τη λαϊκή στήριξη είναι κουρσάρα έτοιμη να κερδίσει γκραν πρι. Τι κι αν δεν είμαστε εξειδικευμένοι μηχανικοί; Λειτουργούμε τα πάντα επαγγελματικά ακόμη κι αν αυτό δεν χρειάζεται σε χωματόδρομους. Αναδεικνύοντας το πόσο απλό θα ήταν να γίνει αυτό αν ο ανίκανος οδηγός απλά παραδεχόταν την ανικανότητα του και άφηνε τα ηνία σε επαγγελματίες να μοτιφάρουν το όχημα χωρίς να το αλλάζουν.

Το δικό μας το όχημα, όσο λάδι κι αν ρίξουν στο δρόμο του, θα παραμείνει προσηλωμένο να κατακτήσει τους χωματόδρομους και να ανοιχτεί σε λεωφόρους και να γίνει τζιπ μεγάλης δύναμης. Άλλωστε ήδη είναι τεθωρακισμένο, ως όχημα από το λαό για το λαό.

Δεχθήκαμε έντονη πολεμική. Είπαν τα πάντα για το «ποιος βρίσκεται από πίσω μας». Όσο κι αν τους πονάει, πίσω μας είναι μόνο ο ανυπότακτος πράσινος λαός, η μερίδα εκείνη του κόσμου που δεν αποδέχθηκε το ξεπούλημα, χωρίς καν να βγάλουν το ποδοσφαιρικό τμήμα στο σφυρί. Έγνοια τους βλέπετε ήταν να καλύψουν και τα εγκλήματά τους εις βάρος του ΑΣΟΛ.

Μας χαρακτήρισαν φραξιονιστές και δούρειους ίππους της δεξιάς, ανάμεσα σε πολλά άλλα. Ποιοι; Αυτοί που διόρισαν εκ μέρους του ΑΣΟΛ τον Μιχάλη Παπαπέτρου στο ΔΣ της εταιρείας... Του ίδιου Παπαπέτρου που ενώ ήταν μέλος του ΔΣ της ΟΜΟΝΟΙΑΣ LTD ήταν ο κεντρικός ομιλητής στο φετινό μνημόσυνο του Γλαύκου Κληρίδη που διοργάνωσε ο ΔΗΣΥ! Αυτοί που δεν είχαν κανένα πρόβλημα να συνεργαστούν με τον ΔΗΣΥ (πέραν από τις όποιες πολιτικές συνεργασίες) για να κτυπήσουν ακόμη και την εγγραφή του σωματίου μας. Με ποιο αντάλλαγμα; Δεν γνωρίζουμε, αλλά έχουν και το θράσος να μας χαρακτηρίζουν «δούρειους ίππους» της δεξιάς... Αντί να δουν στον καθρέφτη. Αντί να δουν ότι οι ψευδαισθήσεις διαχείρισης του καπιταλισμού είναι ο πραγματικός δούρειος ίππος της δεξιάς.

Δεν πρόκειται να επεκταθώ και να απαντήσω σε κάθε αστήρικτο ισχυρισμό της λάσπης που μας ρίχνουν. Η δική μας απάντηση έρχεται καθημερινά με τη δράση και τις ενέργειές μας.

Έρχεται από τον ίδιο το λαό που απαντά σε όσους επιμένουν ότι «είμαστε 50 χασικλίδες» γεμίζοντας τα γήπεδα και δίνοντας χρώμα στο αγροτικό ποδόσφαιρο. Χρώμα που απουσιάζει από την πρώτη κατηγορία της κάρτας οπαδού, στην οποία οι ξεπουλητές του ποδοσφαιρικού τμήματος του ΑΣΟΛ έχουν ήδη υποταχθεί. Αποδεικνύοντας αυτό που εμείς λέγαμε από την πρώτη στιγμή. Ότι η αλλαγή ιδιοκτησίας, δεδομένα αλλάζει το χαρακτήρα.

Μας είπαν «εταιρεία ή κλείσιμο», ενώ στην πράξη ήταν εταιρεία και κλείσιμο της ΟΜΟΝΟΙΑΣ όπως την αγαπήσαμε...

ΟΜΟΝΟΙΑ Λτδ; Εμείς απαντούμε ΟΜΟΝΟΙΑ unlimited!